

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Eva Vázquez

Dels Sackler a Tosquelles

A mesura que m'endinsó en la lectura de *L'imperi del dolor*, l'extens llibre reportatge de Patrick Radden Keefe sobre com un potent opiaci comercialitzat com a analgèsic ha causat milers de morts i milions d'addictes als Estats Units, més m'allunyo del propòsit lloable que havia animat de joves els fundadors de la dinastia Sackler abans d'enriquir-se amb unes agressives campanyes de dependència als seus fàrmacs. Formats en medicina, els tres germans havien estat destinats a un dels frenopàtics més grans de Nova York, on van quedar escrits per l'amuntegament dels pacients i els mètodes salvatges a què eren sotmesos, des de l'electroxoc a la lobotomia. La primera píndola que van patentar havia de servir per procurar un alleujament dels trastorns psicòtics que evités l'internament dels malalts en unes institucions tenebroses, però aviat aquell interès pel benestar dels altres va anar quedant diluït en l'ambició personal de col·locar al mercat els seus productes i els d'altres empreses de les quals van esdevenir publicistes, com ara Roche o Pfizer, fins a convertir Amèrica en un immens sanatori de drogodependents. Que lluny que és tot això de l'esperit de Francesc Tosquelles, el psiquiatre reusenc que, inspirat pel pensament llibertari durant la República i la Guerra Civil, entenien el pacient com aquell altre que ha de ser escoltat i per a qui s'ha d'inventar una llengua estrangera. Amb les seves teràpies transformadores, Tosquelles també volia guarir les institucions, però a diferència dels Sackler no es va desviar mai d'aquest objectiu.

EDITORIAL

Escriure, llegir i vendre en català

La 39a edició de la Setmana del Llibre en Català ha reafirmat el compromís de les editorials amb els nostres escriptors i escriptores i ha confirmat que la crisi, que ja existia abans de la pandèmia, no era terminal. Malgrat els mals presagis que planen de manera permanent al voltant d'un sector que mai ha viscut èpoques de vaques grasses, la veritat és que la indústria fa esforços importants per plantar cara a les adversitats. Sobretot buscant fórmules que tornin a estimular el contacte amb els lectors i ajudin a expandir-se més enllà del Sant Jordi. La Setmana del Llibre en Català és, en aquest sentit, una cita ja consolidada en què els implicats exhibeixen una bona

musculatura i enceten amb força el mercat literari de la tardor. La crisi no ha estat mai pel volum de publicacions, molt alt, ni per la qualitat dels creadors, indiscutible. Les minses dimensions del mercat i els sempre millorables nivells de lectura són els grans inconvenients als quals s'enfronta la gent que es dedica a l'escriptura, els darrers anys nodrida amb la incorporació de noves i prometedores veus joves que hi afegeixen empenya i nivell. No està resolta, però, la pugna entre el paper i el suport digital, però ja resulta evident que el primer no desapareixerà dels canals de distribució i que el segon pot apropar noves generacions de lectors si es gestionen bé les seves potencialitats.

Mentrestant, les xifres indiquen que un de cada tres llibres venuts a Catalunya està escrit en català, un percentatge que es pot valorar amb més o menys optimisme segons on es posi el llindar d'exigència. Però això no amaga que les novetats surten cada vegada amb tirades més baixes i que el ritme adoptat per la mateixa indústria n'aboca la majoria a una estada massa curta als aparadors de les llibreries. I tampoc es pot passar per alt que la majoria de peticions efectuades a les biblioteques són per llegir en la nostra llengua, però molt sovint traduccions en comptes d'originals. Celebrem, doncs, l'èxit de la Setmana i ajudem a incrementar les vendes i la lectura en la nostra llengua.

La foto

Tornen les curses. El coronavirus va obligar a ajornar o reduir molt les curses. La d'ahir de la Mercè va ser, amb 6.000 corredors, la més multitudinària a Barcelona des de la pandèmia ■ EFE

La frase del dia

Dmitri Sokolov

MINISTRE CONSELLER DE L'AMBAIXADA
RUSSA A ESPANYA

“On és Puigdemont? No és a Rússia, sinó a Bèlgica. És mentida el que s'ha publicat. Rússia està per la integritat territorial d'Espanya”

Keep calm

És terrible i injusta la discussió sobre la taula de diàleg. Es focalitza únicament en allò que fa la part catalana. Que si ERC, que si Junts, que si la CUP. És la part independentista catalana la que ha de decidir si és moment de fer-la o no, si s'hi pot enviar uns representants o se n'hi han d'enviar d'altres. Si fracassa serà culpa dels polítics independentistes catalans i de la seva estratègia equivocada. Com si no hi hagués ningú més implicat. Polítics i tertulians parlen de la taula de diàleg com si fos un afer únicament català. Com si no hi hagués a l'altre costat un altre subjecte que pren decisions que han condicionat dramàticament tot l'escenari i que podrien facilitar, o escom-

Classes de ball

David Marín

brar, una solució democràtica al que planteja almenys la meitat de la societat catalana.

Comença a ser un clàssic de la darrera dècada: el procés és una cosa únicament catalana i al seu davant no hi ha actors polítics, sinó un fenomen natural anomenat Espanya contra el qual és de rucs o curts de vista estavellar-se. És el marc mental de la “deriva” independentista, de la “sinrazón” dels polítics catalans, explotat durant anys des de la política i els mitjans de Madrid i alguns d'aquí. Tractar els rivals de bojós, equiparar la dissidència amb la malaltia mental, és propi de l'estalinisme soviètic i de tota mena de dictadures totalitàries. Però és

la medicina utilitzada a Espanya per evitar el debat plantejat per l'independentisme, i el més greu és que ja el comença assumir una part de l'independentisme, que es treu les crítiques del damunt perquè venen de gent que “hiperventila” en comptes de raonar.

Ja n'hi ha prou. A la taula de diàleg hi ha dues files de cadires. Si els d'una filera només hi van a fer-se la foto de cara a Europa i no hi aporten cap proposta ni cap voluntat de negociar, es diu i s'hi actua en conseqüència. Ballar, com parlar, és cosa de dos. Però aquí discutim sobre els passos i el ritme d'un dels balladors, mentre la possible parella beu un cubata des de la barra i no té cap incentiu per moure's.